

HALLO ADJO ET BEATLES SHOW

OSLO
NYE
Central Teatret

De gjorde pop- musikken respektabel

1962 er for mange år 0 i popens tidsregning. Det var da The Beatles dukket opp — for å snu opp ned på alle popularitetsbarometre og salgstill. Amerika måtte innrømme at popens Mecca nå var Liverpool, og at de fire britene klarte å gjøre pop til en respektabel musikkform. Som takk for innsatsen — kanskje spesielt den valutainnbringende delen — ble The Beatles invitert til Buckingham Palace for å motta sine utmerkelse av dronning Elizabeth. Men det er The Beatles' musikk som lever videre, så sterkt at selv FN's generalsekretær satser på at de fire igjen skal stå på en scene sammen.

Jeg har ikke glemt Elvis Presley. Hans dynamiske sang og opptreden gjorde ham til eneren for mange, men hans musikalske påvirkning på andre artister har ikke betydd så mye som The Beatles'. De revolusjonerte popmusikken, og påvirket andre artister på en langt mer omfattende måte. Amerikanske eksperter gapte av forbauselse, og hele plateindustrien måtte legge om sin repertoarpolitikk. Slagerfabrikkene der komponistene nærmest satt på samlebånd og sendte ut søte popmelodier, ble nedlagt. Nå skulle nemlig artistene skrive sine sanger selv, og dermed hjalp det ikke bare å ha en salgbar røst.

The Beatles' kanskje aller største bedrift er at de klarte å oppdra en hel generasjon musikalsk. I løpet av sekstitallet fikk de folk som vanligvis lyttet til enkle, ukompliserte sanger til å like og forstå temmelig avanserte klanger. At populærmusikken seinere er blitt splittet i en enkel og en vanskeligere retning, er ikke The Beatles' skyld.

Det begynte med enkel, livsbejaende musikk. Gleden oste av de fire som etter datidens velfriserte normer hadde hår som grodde vilt. Musikken var ikke original. Den hadde de lånt av amerikanske rytm and blues-artister som var relativt ukjente i Europa. Men i havnebyen Liverpool var det mange sjøfolk som tok med seg plater hjem slik at musikkmiljøet i byen var mer åpent enn i London.

Men de største slagerne skrev de selv, og det tok ikke lang tid før Lennon/McCartney hadde de heteste komponistnavn i England. Amerikanerne ville den gang ikke høre på britisk pop — det var som å gå over bekken etter vann. Derfor tok det litt lenger tid å slå igjennom i USA. Men gjennombruddet var øredøvende når det først kom. Våren 1964 var det nesten bare Beatles-plater på de amerikanske «Ti-på-topp»-listene. Noe slikt hadde ikke skjedd hverken før eller siden. Beatle-mania var verdensomspennende, og hysteriet synes ikke å ha grenser.

24g048284

The Beatles etter at de i 1965 mottok MBE-ordenen av dronning Elizabeth for sin innsats innen pop-musikken.

Fra venstre: Ringo Starr, John Lennon, Paul McCartney og George Harrison.

Det var kanskje filmene som fikk folk utenfor poptilhengerne rekker til å forstå at kvartetten hadde uvanlige talenter. Sammen med regissøren Richard Lester laget de «A Hard Day's Night» og «Help» som kom til å endre også musikkfilmene. Tidligere var ofte denne genren en måte å få vist fram pop-idolet og få lansert nye sanger. The Beatles gjorde dem til helstøpte filmer som hadde sin egenverdi.

Jeg var i London i 1965 da «Help» hadde premiere, og til dags dato angrer jeg meg for at jeg ikke benyttet meg av invitasjonen til premiebillet. Det var en veldedighetsforestilling der de kongelige var til stede, og den gang var 250 kroner svært mange penger for en ung mann. Tilstrømmingen til kinoen på Piccadilly Cirkus var enorm. Det endte med at to undergrunnsstasjoner i alle retninger ble blokkert. Folk kom rett og slett ikke opp på gatene slik at togene måtte kjøre forbi stasjonene. Jeg glemmer aldri den jubelen, da de fire ankom i svart bil. Invitasjonen henger på veggen ennå.

Aldri har jeg opplevd et platesalg som da «Help»-LP'en med «Yesterday» kom ut. En stor plateforretning i Oxford Street hadde ryddet hele lokalet. Vegger og tak var helt dekket med de hvite omslagene der kvartetten semaforerer HELP. På spilleren snurret plata, og når kundene kom inn i butikken fikk de bare spørsmål om de skulle ha den i mono eller stereo.

The Beatles var nå inne i sin mest kreative periode. I 1966 kom «Revolver» som løftet popmusikken et godt hakk oppover, og året etter fulgte platen som fortsatt regnes som den mest toneangivende i pop-historien: «Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band». The Beatles var milevis foran sine konkurrenter, og popmusikere verden over begynte å lure på hva de

selv egentlig drev med. Uante muligheter åpnet seg, og kvalitetsmessig ble popmusikken langt bedre enn tidligere. I dag virker platen kanskje ikke så oppsiktsvekkende, men for trettien år siden var virkningen enorm. Det eneste sørgelige var at The Beatles sluttet å gi konserter, og konsentrerte seg om å arbeide i platestudioer. Uoverenstemmelsene måtte også dukke opp i en gruppe av et slikt format, og det ble til at de jobbet mer og mer hver for seg.

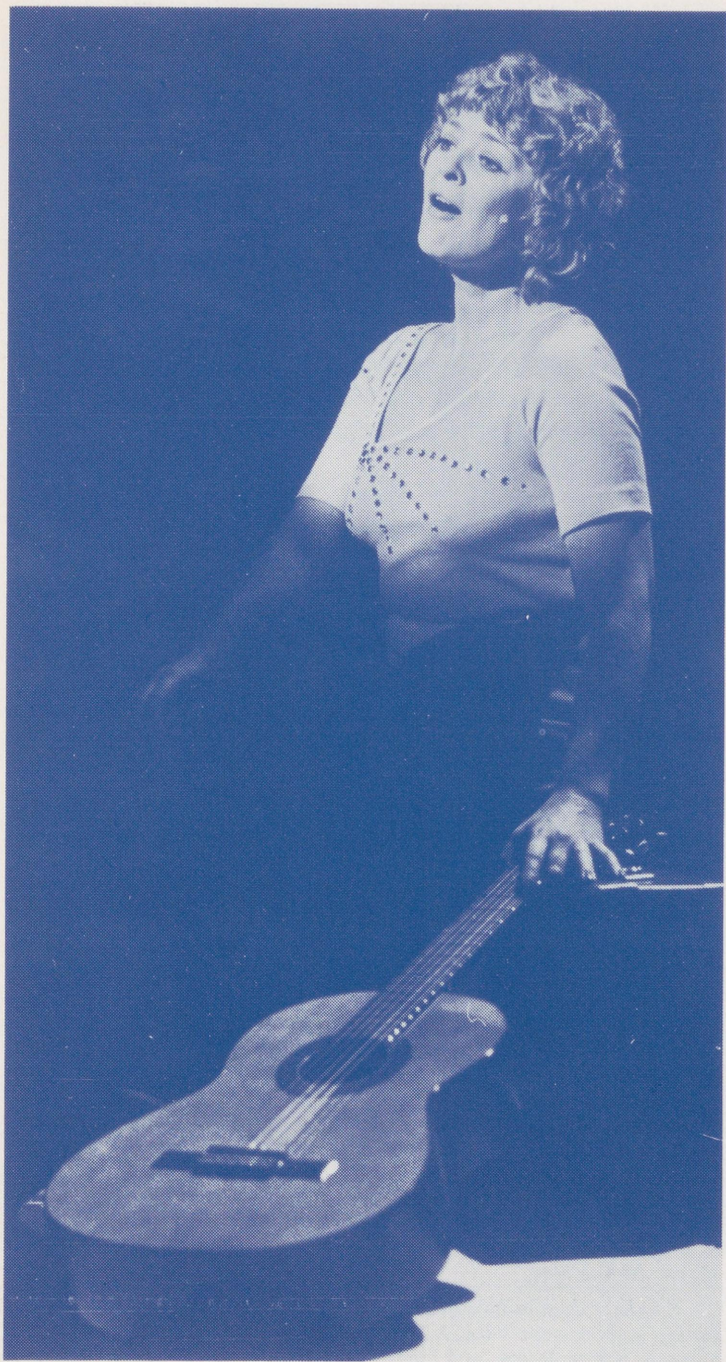
«Abbey Road» for litt over ti år siden, var det siste de gjorde sammen. George Harrison hadde da beskyldt Paul McCartney for å undertrykke hans komponist-talent, og med suksessen med «Something» synes George han virkelig hadde noe å slå i bordet med. McCartney var ikke så begeistret for hans indiske musikk, og forsøkte å begrense den på de tidligere platene. Men også mellom Lennon og McCartney var det uoverenstemmelser. I navnet fortsatte de riktignok å komponere i fellesskap, men det var en dårlig skjult hemmelighet at de hadde jobbet hver for seg i flere år. Som hovedregel kan sies at den som synger melodien også har skrevet den. For eksempel har Paul McCartney laget «Penny Lane», mens John Lennon skal ha æren for «Strawberry Fields Forever». Paul «Yesterday», John «A Hard Day's Night», Paul «Hello, Goodbye» og John «All You Need Is Love». Både hver for seg og sammen en utrolig samling melodier som står i en klasse for seg blant populærkomponister. På grunn av Paul McCartneys fortsatt svært aktive virksomhet, er han utropt til verdens mest suksessrike slagermaker. Han er også den som har flest gullplater.

I tillegg til sine egne innspillinger har de også vært et kraftig musikalsk oppkomme for alle andre sangere og musikere som har vært på jakt etter gode melodier. Beatles-melodiene spilles kanskje oftere i dag enn noen gang tidligere. Ikke bare i original-versjonene, men i de tusener av innspillinger som finnes. Denne forestillingen er et bevis på hvor livskraftige Beatles-sangene er.

Stein Dag Jensen

Øystein Wiik og Sidsel Ryen.

Kirsti Sparboe

HALLO — ADJØ

Et Beatles-show

Tekst og musikk:

THE BEATLES

Idé og gjendiktning: Axel Helgeland

Opplegg og regi: Trond Lie

Koreografi: Peter Berg

Dekorasjoner: Hans Petter Harboe

Kostymer: Ellen Waaler

Musikalsk ansvarlig: Roy Hellvin

Med

Kirsti Sparboe, Sidsel Ryen

Kjersti Døvigen, Bentine Holm

Harald Heide Steen jr.

Egil Asman, Øystein Wiik, Per Åge Myrdal

Jan Huse, Kari-Laila Thorsen

Orkestret:

Roy Hellvin, Finn Eriksen, Svein Erik Gaardvik

Bjørn Jacobsen, Jan Thoresen, Karl Johan Helgesen

Musikalske arrangementer ved Roy Hellvin

Guttas medley ved Magne Amdahl

1. AKT.

Farvel	Kirsti, Kjersti, Sidsel, Bentine
--------	----------------------------------

Yesterday	Kirsti
-----------	--------

Penny Lane	Alle
------------	------

Jordbær på strå	Sidsel, Kirsti, Kjersti, Bentine
-----------------	----------------------------------

With a little help from my friends, Call on me, Michelle, Honey Pie, Når jeg får pensjon, She loves you, Here, there and everywhere, Something, Can't buy me love, Eight days a week, It's been a hard days night, Pike	Kirsti, Kjersti, Sidsel, Bentine, Harald
---	--

All you need is love	Alle
----------------------	------

Oh, darling, I want to hold your hand, Do you want to know a secret, P.S. I love you, All my loving, And I love her, Love me do, I wan't be long	Egil, Per Åge, Øystein
--	------------------------

I mitt liv	Kirsti, Kjersti, Sidsel, Bentine, Egil, Per Åge, Øystein
Elanor Rigby	Egil, Kari-Laila, Jan, Kirsti, Kjersti, Sidsel, Bentine
En dag i et liv	Per Åge, Egil, Øystein
Lever som han vil	Sidsel
Den skjønnne frk. Rosalind, Sgt. Pepper	Alle
Rocky Racoon	Egil, Harald, Øystein, Jan Kari-Laila, Per Åge
Ticket to ride	Sidsel, Bentine, Kirsti, Kjersti
Ingenmann	Kari-Laila, Egil, Øystein Jan, Per Åge
Skrot	Øystein. Alle

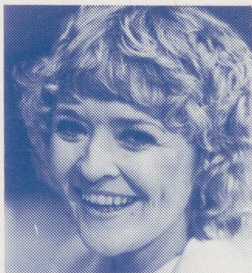
2. AKT

It's for you	Kjersti, Jan
Julia	Øystein, Kirsti, Kjersti Sidsel, Bentine
Svarttrost	Bentine
Du må bli endel av mitt liv	Øystein, Egil, Per Åge, Jan
Hallo – Adjø	Alle
Vi skal få det til, Hey Jude	Alle
Hun husker den nok	Kirsti, Per Åge, Øystein
Martins lille hammer	Sidsel, Kari-Laila, Egil, Jan
Obladi-Oblada	Kirsti, Sidsel, Kjersti, Øystein
Bungalow Bill	Bentine, Kari-Laila, Jan
Den gamle kronglevei	Kirsti
Her, der og du er nær	Bentine, Kirsti, Sidsel, Kjersti
Godnatt	Alle

Inspisient	Zbigniew Pieniezny
Regiassistent og suffli	Per Espen Andersen
Lyd	Erling Jørgensen
Parykker/frisyre	Per Hansen
Rekvisitter	Pearly Grindvold/Marianne Løkholm
Scenemester	Jostein Sund/John Erik Jensen
Lys	Vidar Elton/David Siebert

Med forbehold om endringer

KIRSTI SPARBOE

har siden hun forlot hjembyen Tromsø tilhørt eliten av norske popsangerinner. Gjennom opptredener i radio og fjernsyn parallelt med innspilling av en rekke plater har hun etterhvert også utviklet sitt talent til å gjøre seg gjeldende i musicals.

På Oslo Nye Teater husker mange henne i «To muntre herrer fra Verona», «Tørres Snørtevold» og «Jeg elsker min kone», som ble spilt på Chat Noir.

På denne tradisjonsrike revyescenen var hun også med i «Kjære lille Norge», en av de største revysuksesser i vårt land, som også ble filmet. Og hun samarbeidet med Rolv Wesenlund og Harald Heide Steen jr. i den populære TV-serien «Takk for det».

Til sommeren er Kirsti Sparboe bl.a. engasjert til et nytt sceneshow i Klubben i Tønsberg.

SIDSEL RYEN

har foruten å være skuespillerinne også med stort hell dyrket sangen. Etter Statens Teaterskole begynte hun først på Det Norske Teatret i 1965, men tilhørte ensemblet på Oslo Nye Teater 1967–68 for så igjen å vende tilbake til Det Norske Teatret. Der arbeidet hun til 1973, da hun på nytt ble knyttet til scenen i Rosenkrantzgt.

Sidsel Ryen har hatt krevende oppgaver i operetter og musicals. På Den Nationale Scene i Bergen gjestet hun som Hanna Glawari i «Den glade enke», og i Riksteatrets versjon av «My Fair Lady» var hun blomsterpiken Eliza med Helge Reiss som professor Higgins. I Det Norske Teatrets musical-repertoar spilte hun bl.a. slavinnen i «Kongen og eg» og overtok rollen som Maria i «West Side Story».

KJERSTI DØVIGEN

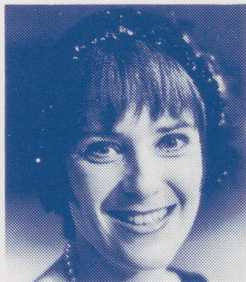
har vært knyttet til Oslo Nye Teater siden 1967. Før det danset hun åtte år i balletten på Den Norske Opera før trangen til tale- og sangroller tok overhånd.

Det førte til at hennes talent fikk utvikle seg i forskjellige oppgaver, også av musikalsk art i revyer og musicals.

De som har fulgt Kjersti Døvigens utvikling har ikke unngått å registrere hennes Paula i Norvald Tveit-komedien «Splint», Celiméne i moderniseringen av Molières «Misantropen», som to minneverdige prestasjoner.

Kjersti Døviggen har selvfølgelig vært flittig benyttet i norsk film og fjernsyn og gjestet som Silvia — den samme rollen hun spilte i Oslo Nyes versjon — i musicalen «To muntre herrer fra Verona» på Riksteatern i Sverige.

BENTINE HOLM

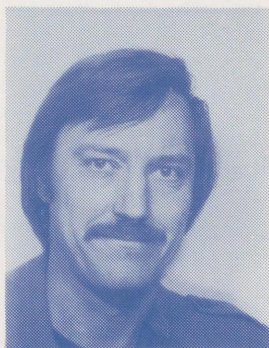

har i likhet med Sidsel Ryen også skoloring som sangerinne. Samtidig med utdannelse på Statens Teaterskole utviklet hun sin sopran-stemme både til opera, operette og romanser.

Foreløpig har hun drevet det så langt at hun med stor fremgang bl.a. har sunget med Harmonien og Oslo Filharmoniske Orkester. Det er det ikke mange skuespillerinner som har gjort.

Mens hun var knyttet til Den Nationale Scene i Bergen spilte hun Eliza i «My Fair Lady», og ble også betrodd andre musikalske oppgaver. På Oslo Nye Teater hadde hun den kvinnelige hovedrollen i «Barokke banditter» og spilte på Chat Noir sammen med Kirsti Sparboe i musicalen «Jeg elsker min kone».

THE BEATLES PÅ NORSK

**Oversatte pop-tekster på
en teater-scene? Tja...**

Ti år etter at The Beatles gikk i oppløsning ser vi klart at disse fire «Lads from Liverpool» er de suverene fornyere av moderne populærmusikk. Det virker nærmest banalt å påpeke det — la meg likevel minne om at Beatles var den første virkelige gruppe i pop-musikken, og at de, gjennom sin egen dynamiske utvikling over en tiårs-periode, utvidet pop-begrepet og rev ned grensene mellom ulike musikk-arter. Dermed ble de den sterkeste påvirkningsfaktoren også for 1970-årenes pop-musikk. De gruppene som dominerer dagens «progressive» pop, spenner riktignok over et bredt spekter, musikalsk sett, fra Pink Floyds utsøkte rocke-symfonier til New Wave-gruppenes aggressive bang-bang. men arven fra Beatles er likevel tydelig, og særlig på ett viktig punkt: *teksten* er brakt fram i lyset, er blitt like viktig som musikken, og aktørene står inne for det de synger.

Hvis vi ser på Beatles' egen utvikling, er det påfallende hvor parallelt ambisjons- og kvalitetsnivået i musikk og tekster utviklet seg. Spranget fra «She loves you» og «Love me do» til «A day in the life» og «Across the universe» er formidablt, både musikalsk og tekstmessig. Her hjemme er det vel likevel først og fremst den musikalske utviklingen hos The Beatles som er kjent og anerkjent, mens tekstene til dels har vært tilkjent underordnet betydning. Det var vel derfor idéen slo ned: Hvorfor ikke oversette?

Etter å ha oversatt et par Beatles-tekster for Fjernsynet, fikk jeg blod på tann, og tanken om å sette sammen en helaftens forestilling tok form. Barthold Halle tente på idéen, og etter hvert som jeg dukket ned i stoffet, fikk jeg stadig gledessjokk. Makan til skattkiste!

Dette er riktignok ingen litterær kabaret, men et musikalsk show. Likevel våger jeg påstanden: Dersom vi lykkes i å formidle noe av rikdommen i tekstmaterialet, vil dette først og fremst bli *poetene* Lennon og McCartneys forestilling.

Axel Helgeland

Fra venstre: Kjersti Døvingen, Kirsti Sparboe, Harald Heide Steen jr.
Bentine Holm og Sidsel Ryen.

Fra venstre: Jan Huse, Egil Asman og Sidsel Ryen.

Orkestret. Fra venstre: Roy Hellvin, Jan Thoresen, Finn Eriksen, Bjørn Jacobsen og Karl Johan Helgesen. Bak Svein Erik Gaardvik.